

Brist på lexikon för invandrare

Lexikon på flera av Sveriges invandrarpråk är trots stor efterfrågan slut. Språkrådet, som ansvarar för den statliga utgivningen, kan inte trycka nya böcker förrän nästa år på grund av personalbrist. Eftersom lexikon för flera av språken inte ges ut av privata förlag är problemet stort. TT

Metrointervjun George P Pelecanos skildrar Washingtons bakgator

"Jag har ingen stor fantasi ..."

EFTERSÖKT. Han är en av USA:s hetaste deckarförfattare – och en av de hårdast arbetande. Varje år skriver George P Pelecanos en ny bok som utspelar sig på Washingtons smutsigaste bakgator. Han arbetar även som filmproducent och manusförfattare, senast med kriminalserien "The wire" som visats i SVT.

– Mycket av det jag gör är helt oplanerat. När jag först blev tillfrågad att jobba med "The wire" skrev jag bara manus till en episod, men två år senare var jag producent. Jag jobbade 16 timmar om dagen i sju månader. Det tog över mitt liv. Men det är svårt att tacka nej till jobb med min bakgrund. Jag hade inte en massa pengar, och nu har jag en familj att försörja, så ...

Du är van att arbeta ensam, var det svårt att vara en del av ett team?

– Ja, jag var tvungen att vänja mig. Att sitta ensam i mitt rum och skriva böcker är fortfarande det jag gillar mest.

Miljöerna och människorna du beskriver i dina böcker befinner sig alltid på samhälls skuggsida. Varför?

– Jag är intresserad av det, och ingen skrev om de här människorna innan jag satte i gång.

Känner du människorna du skriver om?

– Jag skulle inte påstå att det är min umgängeskrets, men jag pratar med folk. Dörrarna har öppnats på ett annat sätt nu när folk vet vem jag är. Inte bara polisen utan också knarklangare och folk med ett brottsligt flörtlet talar med mig. Om de läst någon av mina böcker er vet de att jag inte kommer att förråda dem eller deras värld.

Man kan säga att du jobbar som journalist ...

– Ja, det är ganska nära. Jag har ingen stor fantasi och behöver det för att kunna göra mitt jobb.

Har du dåligt samvete för att du själv är så privilegierad?

– Ja, visst har jag det. Jag

George P Pelecanos

Yrke: Författare och filmproducent

Ålder: 50

Bor: Washington DC i USA

Familj: Fru och tre barn

Lyssnar på: Filmmusik

Aktuell: Med den svenska utgivningen av boken "Drama City". I kväll möter han Björn Linnell på Stockholms Kulturhus internationella författarscen.

Det tog George P Pelecanos sju böcker innan han kunde börja leva på sitt författarskap.

åker hem till ett trevligt hus och tjänar bra på det här. Mina barn är trygga. Jag är medveten om att jag exploaterar folk och försöker hitta mina små sätt att hjälpa till.

När kunde du börja leva på att skriva?

– Det tog sju böcker. Men jag drömde inte om pengar. Jag trodde att om jag skrev en bok och fick den publicerad så var det över sedan. Det var mitt mål. Annars hade

"Jag lärde mig att komma överens med folk och fick se vad en man gör."

jag kanske öppnat en restaurang, som min far. Jag började jobba för honom när jag var elva, och det är det som påverkat mig mest. Jag lärde mig att komma överens med

George P Pelecanos producerade en del av tv-serien "The Wire"

folk och fick se vad en man gör. Han går till jobbet varje morgon och tar hand om sin familj. Det kan jag inte ge till mina barn. De ser bara mig sitta framför datorn.

Du skriver i perioder ...

– Ja, det tar ungefär fem månader för mig att skriva en bok. Det är väldigt intensivt, dag och natt sju dagar i veckan. Sedan kommer perioder av mindre aktivitet.

Vad gör du då?

– Vanligtvis jobbar jag med något annat. Förra året arbetade jag med en miniserie för tv med Tom Hanks och Steven Spielberg. Jag är helst inte ledig alls.

Varför inte?

– Du kommer också att inse när du är 50 att tiden rör sig mycket snabbare. Jag vill inte kasta bort någon tid. **Du råkade skjuta din vän i ansiktet när du var 17 efter att ha hittat din pappas pistol.**

– Ja, det var dramatiskt, men i USA läser man om sådant hela tiden, eftersom det finns vapen överallt. Vapenlobben är väldigt stark och ger mycket pengar till våra politiker. Det är ingen kamp vi kommer att vinna.

Patrik Wirén
redaktionen@metro.se

Hur kan en pappa lämna sitt barn?

Hillewi Wahl

Journalist och författare

4 30 000 svenska barn växer upp utan en pappa. Pappor som plötsligt en dag reser sig upp och går. Som säger att de ska gå

ut och köpa tidningen – och aldrig kommer tillbaka. Hemma vid köksbordet sitter den sjuårige sonen och väntar tills han somnar och trillar av stolen.

Jo, det är sant. Jag har mött hans mamma. Jag har mött så många andra bittra, uppgivna, ledsna, förtrivlade kvinnor som berättar samma historia. Om pappor som inte bryr sig om barnen. Som inte kommer och hämtar sina barn, som har längtat så, när det är hans helg. "Det har kört ihop sig", säger han. Om han ens ringer.

Det finns pappor som inte hör av sig ens på födelsedagar eller jul. Eller när deras barn tar studenten. Förmodligen för att de inte ens vet att de gör det.

Varför är det så? Hur är det ens möjligt?

"Det finns pappor som inte hör av sig ens på födelsedagar eller jul."

tyckomkolumnen
@metro.se

Jag ser på mina barn, som är ett och tre år. Och jag ser på deras pappa. Hur han matar och vaggar, busar och kramar. Han är en verklig superpappa. Hur han nu har lyckats bli det. För hans egen pappa stack när han var tre.

Hur kan man lämna ett barn som man har lärt känna i ett, två eller tre år? Om jag skulle tvingas lämna bort något av mina barn, Gud förbjude, då hade jag ju gått och tänkt på det barnet

varenda minut. Undrat hur han har det, om han är glad eller ledsen, hur han ser ut, om han är lik mig – och om han tänker på mig ibland.

Alla dessa män, kan de bara stänga av det?

För en tid sedan var det en temakväll om frånvarande pappor i SVT. Jag tittade i fem timmar utan att få ett svar. Genusforskaren Lars Jalmer t kom närmast. Han sa att det var annorlunda förr, när mamorna var hemma med barnen. Då var det de som var nära barnen, de som matade och vaggade, kittlade och kramade. Papporna var sällan närvarande, inte ens när de var hemma.

"Då blir det också lättare att gå därifrån – när man egentligen aldrig har varit där."

Maria Bäck, kvinnan bakom sajten Lost Daughters United, var med i studion. Hon vittnade om alla döttrar som skriver om hur de längtar efter sin pappa. Jag har läst deras berättelser. Svidande smärtsamt om flickor som skäms över att vara bortvalda. Oftast handlar berättelserna om att pappan går vidare till en ny familj och glömmet den gamla.

Men kan man verkligen glömma sina barn? Även om livet har kommit emellan så måste väl längtan och sorgen vara lika stor?

Allt annat vore omänskligt. Ni, frånvarande pappor, får gärna skriva och förklara varför ni inte hör av er till era barn. Det finns så många förlorade döttrar och söner som väntar på ett svar.

Ronnie Sandshis roman "Vi som aldrig sa hej". Den gör ont, men på ett skönt sätt.

Visst, jämställdheten åker ut med blåpås. Men jag hade hoppats att Maria Svelands roman "Sitterfittan" skulle vara rolig, bitisk och annorlunda. Den är bara ... bitter.

Läs mer: På www.metro.se kan du läsa fler kolumner!

Svensken fetare – arbetare ökar mest

RUNT. Hälften av alla män i Sverige är överviktiga eller feta, en tredjedel av alla kvinnor. Det är dubbelt så många som för 20 år sedan. Det visar en ny undersökning som SCB gjort.

– Det är inte fetman i sig som är problemet utan alla de följsjukdomar den för med sig, säger Lars Persson, på Ulf, SCB:s undersökning av levnadsförhållanden. Men det är inte alla grup-

"Folk köper sin mat på en närbutik eller en bensinmack. Där finns inte de matvaror vi mår bra av."

Gunnar Johansson

per som drabbas. Flest överviktiga finns det i glesbygden. – Det är påfallande hur många fler det har blivit där,

både i den rena glesbygden och på mindre tätorter, säger Lars Persson.

– Bland arbetare har fetman ökat kraftigt både bland män och bland kvinnor. I dag är antalet feta dubbelt så stort bland arbetare som bland högre tjänstemän.

En förklaring till svenskarernas ökade vikt är att utbudet av hälsosam mat minskat.

– Det finns allt färre riktiga matvaruaffärer. Människor

köper sin mat på en närbutik eller en bensinmack. Där finns inte de matvaror vi mår bra av, säger Gunnar Johansson, professor i nutrition på Statens folkhälsoinstitut.

– Vi följer i USA:s spår. En ny hälsotrend har börjat där och spritt sig till våra städer. Men det tar ett tag innan det når glesbygden.

Johanna Ohlson
redaktionen@metro.se

